

**Пам'ятайте
про
Україну!**

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація
"Свобода": 30 Montross Ave.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку (212) 227-5250

PIK LXXXVI Ч. 125

ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. СВОБОДА, СЕРЕДА, 6-го ЧЕРВНЯ 1979 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JUNE 6, 1979

No. 125, VOL LXXXVI

П'ЯТИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ В НЬО ДЖЕРЗІ

Як уже інформовано, в суботу, 2-го червня, в Гарден Стейт Арте Центрі в Голмделі, Н.Дж., відбувся п'ятий Український Фестиваль, в якому взяло участь понад 5,000 осіб. Мистецькі виставки і виступи солістів та ансамблів заповнили дві програми — пополудневу на відкритій площі Центру і вечірню на сцені просторого амфітеатру. Фестиваль був присвячений "Роківі Української Дитини", тому й у мистецьких програмах діти були в центрі уваги.

Тенор Роман Осадчук, мішаний хор "Думка" з Нью-Йорку і оркестра "Темпо" виконують молитву "Владико неба і землі" з опери "Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського у фінансовій точці мистецької програми. По боках прикрашеної великим тризубом сцени видно членів танцювального ансамблю "Черемош" з Едмонтону. По середині — мистецький керівник програми і соліст Андрій Добрянський та сопрано Лариса Магун-Гурин.

Молоді хлопці — це частина більшої групи Пластової станиці з Нью-Йорку, які виконують сценку з "Казки про лицарів Княжого добу".

(Світлина О. Старостяк)

ВІДБУВСЯ ХУП З'ІЗД ТОВАРИСТВА КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА, ПОР. ЛЕВ ФУТАЛА ОЧОЛИВ НОВУ УПРАВУ

Нью-Йорк, 5-го червня. — У суботу, 2-го червня, тут у великій залі Дому Організації Українського Визвольного Фронту відбувся ХУП З'їзд Товариства колишніх Вояків Української Повстанської Армії ім. ген. пор. Романа Шухевича — Тараса Чупринки, у якому взяло участь 40 делегатів і багато зацікавлених гостей. На З'їзді, який проходив під гаслом відзначення 50-річчя Організації Українських Націоналістів і яким керувала Президія у складі Михайло Климко — голова, д-р Богдан Крук — заступник голови, Роман Терністий і Михайло Шевців — секретарі та Петро Мишак — представник братнього Товариства в Канаді, — Обрано нову Управу Товариства у такому складі: пор. Лев Футала — голова, Михайло Ковальчак, Степан Голяш і Михайло Климко — заступники голови, Богдан Ковальчак — секретар, Іван Ділак — скарбник, Богдан Мак — організаційний референт, Іван Оліяр — референт суспільної опіки; члени Управи: Микола Сидор, Іван Іовник, Мирон Мицько, Ярослав Кішок і Михайло Шашкевич; Контрольна комісія: Микола Грицькован, Борис Галан, Лев Пришляк; Товариський суд: Богдан Крук, Михайло Черешньовський, Роман Терністий, Володимир Левицький і Богдан Мороз.

У пополудневих годинах делегати вислухали вчорашніх звітів голови М. Ковальчини, секретаря Б. Ковальки, фінансового референта І. Ділака, організаційного Б. Мака, суспільної опіки І. Оліяра. За видавничі справи звітував пор. Лев Футала, за видання Л. Топісу УПА Ст. Голяш (звіт був прочитаний). Після зві-

ВАЛЕНТИН МОРОЗ ОДЕРЖАВ ПОЧЕСНИЙ ДОКТОРАТ ВІД СТЕЙТОВОГО КОЛЕДЖУ В ДЖЕРЗІ СІТІ

Джерзі Сіті. — Минулої неділі, 3-го червня, Валентин Мороз, довголітній в'язень советських тюрем і концтаборів, борючись за національні і загальнолюдські права українського народу, якого, разом з іншими 4-ма політ'язнями, більше ніж місяць тому Москва звільнила в заміну за двох заарештованих в ЗСА советських шпигунів, одержав почесний докторат гуманістичних наук від Стейт-ового коледжу в Джерзі Сіті.

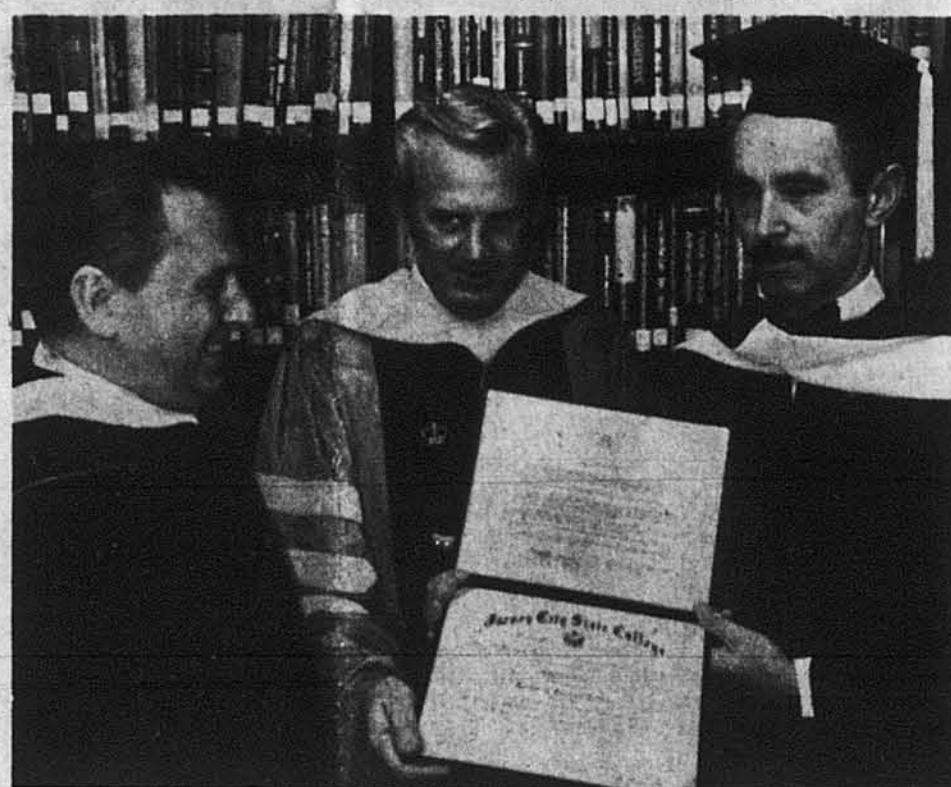
Крім Валентина Мороза почесними докторатами відзначено теж д-р Роберта Вілсона, який в 1978 році здобув нагороду Нобеля в ділянці фізики, та адвоката Реймонда Бровна, відомого з його виступів в обороні громадянських прав. Між іншим, Стейт-овий коледж в Джерзі Сіті відомий із своїх близьких і приязних зв'язків з українською громадою та Українським Народним Союзом.

Відзначення В. Мороза, Р. Бровна та Р. Вілсона мало відбутися в 11-й год. рано надвранці, як спеціальна частина цьогогорічних загальних градаційних церемоній коледжу, але з уваги на дощову погоду надання почесних докторатів відбулося в одній із залів вищої школи.

Біля 10-ої год. ранку в тій же залі розпочалося спеціальне прийняття, в якому взяли участь три відзначені чоловіки, члени адміністрації і викладачі коледжу, члени Ради тростистів і запрошені гості.

Валентин Мороз увійшов до залу прийняття у товаристві головного президента УНСоюзу д-ра Івана Філіса, головного секретаря УНСоюзу Володимира Сохана, який з ramени УНСоюзу займався підготовкою та проведенням цього вішанування В. Мороза почесним докторатом, віцепрезидента УККА д-ра Аскольда Лозинського та мігра Бориса Потапенка, директора бюро СКВУ при ОН, який тепер є особистим секретарем і перекладачем Валентина Мороза.

З президентом коледжу д-ром Вільямом Максвеллом, віцепрезидентом д-ром Джоном Дрю, членами Ради тростистів, що її очолює п. Герман Суенгольц, та викладачами коледжу Валентина Мороза

Валентин Мороз одержує почесний докторат з рук Германа Суенгольца, голови Ради тростистів коледжу, та президента д-ра Вільяма Максвелла. (Світлина Ігор Дябога)

познайомили В. Сохан і мігра Іван Лучечко, заступник директора бібліотеки цього коледжу. Між іншим, на прийнятті і на церемонії вручення почесних докторатів були присутні й інші українці, zatrudнені в тій вищій школі, а саме, голова департаменту читання д-р Михайло Лабула, бібліотекар мігра Марта Савчук і мігра Віталій Кейс, викладач англійської літератури і мови.

У святкових церемоніях надання почесних докторатів взяли участь наступні українські офіційні представники: віцепрезидент УККА д-р А. Лозинський, член Екзекутиви УККА проф. д-р Василь Омелеченко, голова місцевого Відділу УККА д-р Євген Котик, головний президент УНСоюзу д-р І. Філіс, головний секретар УНС В. Сохан, головний редактор "Свободи" д-р Василь Тершаковець, почесний член Головного Уряду УНС Йосип Лісигер і редактор-емерит "Свободи" Антін Драган.

Крім згаданих офіційних українських представників на церемонії вручення почесних докторатів була велика кількість українців з

Джерзі Сіті та різних інших міст Нью-Джерзі і Нью-Йорку, як теж багато осіб неукраїнського походження.

Дуже тепло вітали В. Мороза проф. Тадеуш Громада, директор відділу "Multi-Ethnic Studies", проф. Езрі Ацмон, директор Комітету Коледжевого Сенату для справ почесних докторатів, д-р Мартин Абел, професор політичної географії в цьому коледжі та відомий коментатор на нью-йоркському телебаченні руслі ч. 5, який часто коментує події в Україні, зокрема наголошує русифікаційну політику Москви та український рух спротиву.

Кільканадять хвилин після 11-ої год. віцепрезидент коледжу д-р Джоєф Дрю формально відкрив церемонію вручення почесних докторатів, запрошуючи рабіна Соломона Гербе та провести молитву. Відтак колишня студентка Естер Белл відповідала американській національній гимні.

Коротку промову вголосив п. Герман Суенгольц, голова Ради тростистів, а після нього президент коледжу д-р Максвелл приступив до вручення почес-

них докторатів, заявляючи, що "хоча ми шануємо цих трьох мужів докторатами, то фактично це вони шанують нас своєю присутністю".

Адв. Реймонд Бровн перший одержав докторат гуманістичних наук за його діяльність в ділянці скріплення і запевнення громадянських прав у ЗСА.

Тоді д-р Максвелл представив заслуги Валентина Мороза, підкреслюючи його довголітню боротьбу за національні та загальнолюдські права українського народу та всіх інших поневолених Москвою народів, зазначаючи, що В. Мороз є символом боротьби за свободу. Відтак президент д-р Максвелл вручив В. Морозу диплом почесного доктора гуманістичних наук.

Дякуючи адміністрації коледжу, Раді тростистів і всім тим, які сприяли цьому до відзначення його цим докторатом, Валентин Мороз теж подякував всім людям, які включилися в кампанію звільнення його із советського концтабору, а Стейт-овому коледжу в Джерзі Сіті за тісну співпрацю з українською громадою.

(Продовження на ст. 3)

ІРИНУ СЕНИК ПЕРЕВЕЗЛИ НА ЗАСЛАННЯ

Нью-Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). На захід надійшов самвидавний документ — уривок з листа Ірини Сеник, який виготовила з коментарями відомою російською діячкою правозахисного руху Мальвою Лада. Цей документ — не опис стану з табору на засланні.

Ірина Сеник, 1924 року народження, була вперше арештована 1944 року за участь в українській визвольній боротьбі і засуджена на 10 років таборів. Після звільнення працювала медсестрою в Івано-Франківську. Вдруге арештована в жовтні 1972 року, була засуджена за статтею 62 КК УРСР (антирадянська пропаганда) на 6 років ув'язнення і 5 років заслання. Тепер вона перебуває на засланні в Талди-Курганській області Казахської ССР.

Жінок було мало, разом з двома чоловіками, величезні камери давали перевагу воді, але зимув, якої не могла дити, а гарячої не могла доприситися. У Петропавлівському підземному розпорядку. Протягла 9 днів. Ниркові приступи. Лікували добре, відносилася дуже добре. Камера спільна, за що вибачалась, бо таких як я не було і спина-камери не існує.

Тут я зустріла жінку (Ярина Е. М.), яка за "слово Боже" відсиділа в пенітенціарній лікарні 19 років. Жінка мужика і цілком розумна. Під опікою медсестри іхави додому. Своєю чаю вона перебувала в одній палаті з Росою Івановою, казала, що нічого не могла їй допомогти, бо Рая не хотіла жити і наложилася на себе руки... (Це опіла з 10 жінок, засуджених у Владівірі за Істинно Православну Церкву — М. Л.). Жінки політ'язні в таборі Баранськомі говорили, що Рая була така ж "ненормальна", як і її дівля, поестер, себто біла в Бога і не визнавала влади, а теж таборовою аліментарній. Треба було когось вибрати, щоб застривити "дискусію", вибрати Рая (може жеребик кидати?), а фінал — самотубство в Казані.

Далі я поїхала в Ціліно-

град. Там поклали мене в самотину, декілька разів викликали скору допомогу. Лікували добре, годували теж. Починаючи вже від Петропавлівської в'язниці, весь час дають білий хліб. Три доби пізніше поїхали до Алма-Ати. Камери з вікнами: постійно гаряча і зима вода, харч чудовий (борщ з кусочком м'яса). Ніяких перевірок. Аж дивно!

Далі Ірина теж розхвалює такі вичини, підтримує, речі посилає і т. п. Але чомуся "добрих" називали наглядач 4 го-лодення на місяць, не виходити з хати від 8-ої вечора до 7-ої ранку...

І ще "добрих" — такі мені змогу відпочити цілих місяць! (Це "хворий, інвалід"!). Обійнять, впадувати на роботу за "фіхом". (Ірина Сеник має серйозно медичну освіту). "допомогти" наїти квартиру! Покину Ірина живе в гостинні. Немає сил вийти навіть до поближнього парку (там тепло, дош). "Я вчирна, сховаю, нічого не хочеться... Виходжу річкою. Зібравши сил, їду на пошту, а потім з немоці трясуться ноги. Вночі була в бані, після того температура пішла до 35,2... Осві-може переїде доестрий період поїхати, то все якось планувється. Осві-франкці обійшли прислали брешки (2). Дуже хочу не два роки до пенсійного віку попрацювати. Так в Талди-Кургані сказали, що якщо буду доглядати, то да-дла і пів року мене звільнять (Ох, нещасливі М. Л.). А за дорогу зачислили мені 3 місяці. (Місяць старту рахується як 3 місяці заслання, згідно з виправно-трудовим кодексом М. Л.).

Ось така картинка... В області, де живуть родичі Ірини Сеник теж вислають на засланні. Треба до-бритися, щоб її туди перевезти, бо німає загини. До речі, вона просила, щоб її дозволити переїхати нестаним транспортом, її брат скловатав про те, щоб її скерувати до нього (в Красноярській краї). Але на ці неохайні їм не відповіли".

СССР ЗАПЕРЕЧУЄ ПОГОЛОСКИ ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ ШАРАНСЬКОГО

Москва. — Провідні жи-дівські дисиденти в Совєтському Союзі інформують, що совєтські офіційні чинники заперечили поголоски про можливе звільнення Анатолія Шаранського, відомого жидівського акти-віста, заслуженого минуло-го року на 13 років ув'яз-нення за нібито антисовєт-ську діяльність і співпра-цю з американською Цен-тральною Розвідкою Служ-бою, та інших політичних в'язнів, які, згідно з інфор-маціями австралійського політика Роберта Гавка, мали отримати дозвіл на виїзд з СРСР.

Роберт Гавк, перебуваю-чий офіційно в Москві у тор-говельних справах, розмов-ляв у тій справі з головою Центральної Ради для за-кордонної торгівлі Алек-сеем Шибасвим, який не за-перечив такої можливості. Дипломатичні кола споча-тку догадувались, що таке звільнення, якщо б воно на-стало, припало б до про-цесу призначення відносин З'єднаних Штатів Америки із Совєтським Союзом, осо-бливо напередодні віднос-кої зустрічі президента Джиммі Картера з гене-ральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СРСР Леонідом Брежнє-вим у Відні, прийняв па-стора Вінеса на зустрічі у Білому Домі.

Щодо Сергія Шибасва, якого хотів стягнути Гінз-бург, то помімо стараних багатьох американських організацій, совєтські чин-ники вперто відмовляються від видачі йому візи. ТАСС називає заходи Гінзбурга "черговим антисовєтським підступом". Шибасв, твер-дить ТАСС, — має родину, яка гостро протиставляється Гінзбургу. Крім то-го, Шибасв повинен служи-ти в армії, не є членом ро-дини, а скоріше про "роз-биття". Американська ам-басада в Москві передала прохання Гінзбурга совєт-ським чинникам, але речни-ки амбасади заявили, що вони не мають великої надії

15-им червня ц. р. (день зустрічі Картера з Брежнє-вим), Шаранський й інші будуть звільнені.

Дисидент з Тбілісі, Гру-зинська ССР, Ісай Голдштейн заявив західним ко-респондентам, що ген. Вла-дімір Г. Борісєнков з мі-ністерства внутрішніх справ, яке відповідало в першу чергу за міліцію і видачі віз, мав заявити, що він нічого не знає про роз-мову Шибасва з австралій-ським дипломатом. Міні-стерство внутрішніх справ нікого не уповноважувало складати заяви, які відно-сяться до справ, що не ле-жать в компетенції Шибас-ва.

Кореспонденти зазнача-ють, що повідомлення про звільнення Шаранського й інших в'язнів дійсно було змінило надію на осуєн-ня перешкод у співпраці ЗСА з СРСР. Тепер деякі дисиденти, зокрема Наум Мейман, Александер Лер-нер, Віктор Браїловський та інші побоюються, що таке повідомлення, яке виникло у висліді непорозуміння, може мати негативний вплив на тих осіб, які вели активну боротьбу за дозвіл на вільну еміграцію. Може виторжисті переконання, що на цьому відтинку вже все здобуто. "А немає нічо-го гіршого, як перестати змагатися", — заявив Мей-ман. Вже згадуваний тбі-ліський дисидент Голд-штейн, який разом зі своїм братом вже довго чекає на дозвіл емігрувати, заявив, що ген. Борісєнков запер-еще також твердження, що існує 5-літній час чекання на візу.

ВЕНС ВІДВІДАВ ЕСПАНІЮ, ПРОБЛЕМИ НАТО БУЛИ ГОЛОВНОЮ ТЕМОЮ ПЕРЕГОВОРІВ

Мадрид, Іспанія. — Державний секретар ЗСА Сай-рус Венс, який минулого тижня брав участь в кон-ференції Північно-Атлан-тійського Оборонного Со-юзу (НАТО) в Газі, відві-дав Іспанію і зустрічався там з прем'єр-міністром еспанського уряду Адоль-фом Суарезом, обговорю-вав з ним справи оборони Європи та есентуальною присутності Іспанії до НАТО. Прем'єр Суарез й інші члени його кабінету запевнили державного се-кретаря ЗСА, що Іспанія має намір вступити до НАТО, але вони не назвали дати, коли це станеться і коки вони внесуть формальне висношення щодо приступлен-ня.

Міністер закордонних справ Марселино Орес Ав-гурре запевнив Венса, що покищо немає жадних змін у закордонній політиці Іс-панії і справа приступлен-ня до НАТО є тільки про-блемою часу.

Державний секретар Венс побував у Мадриді з метою поінформувати членів еспанського уряду про наради міністрів закордонних справ членських держав НАТО в Газі і щоб взяти участь в нарадах Еспансь-

ко-Американської Ради, яка була створена після смерті диктатора Франсі-ска Франка з метою коорди-нації відносин між З'єд-наними Штатами Америки і Іспанією.

Еспанська преса інтер-претувала візиту Венса в Мадриді, як намагання ЗСА припинити приступлення Іспанії до НАТО, щоб та-ким чином закінчити про-цес формального затіснен-ня зв'язків цієї держави з Заходом. Американські ре-чники натомість заявили, що Венс не мав такого намі-ру, а його метою було про-вести широкі розмови з пре-м'єром Суарезом і коро-лем Хуаном Карлосом. Як відомо, еспанський уряд зумисне припинив процес приступлення Іспанії до НАТО, щоб не викликати внутрішньої кризи в краї-ні. Обидві Соціалістична і Комуністична партії про-тивляються приступленню до

НАТО. Мадрид також буде місцем чергової міжнарод-ної конференції 35-ох дер-жав, які підписали Гельсін-ську угоду для справ миру і співробітництва, і тому Іс-панія до того часу бажає залишатися неутраляльною державою. Конференція, як відомо, відбудеться там у вересні 1980 року.

РОДИНИ ЗВІЛЬНЕНИХ ДИСИДЕНТІВ МОЖУТЬ ЕМІГРУВАТИ НА ЗАХІД, — ТВЕРДИТЬ МОСКВА

Москва. — Еміграційні чинники Совєтського Со-юзу заявили, що сестринка пастора Георгія Вінеса, од-ного із виміняних за совєт-ських шпигунів п'ятьох ди-сидентів, одержить дозвіл на виїзд до З'єднаних Штатів Америки. Але, нато-мість, 19-річному Сергієві Шибасву, що його намага-лися стягнути на Захід інші звільнені дисиденти, а саме Александер Гінзбург, від-мовлено візу, бо він, мов-ля, не є спроби візиту в Гінз-бургом ані кровню, ані не був адоптований. Совєтсь-ке пресове агентство ТАСС поінформувало, що емігра-ційні чинники повідомили родині дисидентів — Алек-сандра Гінзбурга, Алек-сандріна Мороза, пастора Георгія Вінеса, Едуарда Кузі-цова і Марка Димінца, що вони можуть виїхати на постійне перебування за кордон.

Згідно з американською дипломатичною службою, ніхто з рідних дисидентів ще не виїхав з СРСР після них, хоч багато членів ро-дини вже розпочали процес подогодження еміграцій-них документів. У повідом-ленні ТАСС зазначено, що в справі сестринки пастора Вінеса зроблено виїмок, хо-ча еміграційні чинники не вважають її "близьким чле-

ном родини Вінеса", відомо-го баптистського активі-ста, заслуженого в 1975 р. на 5 років ув'язнення за поши-рення баптистської віри в народі. Президент Джиммі Картер, який зустрічав-ся в середині червня ц. р. з генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СРСР Леонідом Брежнє-вим у Відні, прийняв па-стора Вінеса на зустрічі у Білому Домі.

Щодо Сергія Шибасва, якого хотів стягнути Гінз-бург, то помімо стараних багатьох американських організацій, совєтські чин-ники вперто відмовляються від видачі йому візи. ТАСС називає заходи Гінзбурга "черговим антисовєтським підступом". Шибасв, твер-дить ТАСС, — має родину, яка гостро протиставляється Гінзбургу. Крім то-го, Шибасв повинен служи-ти в армії, не є членом ро-дини, а скоріше про "роз-биття". Американська ам-басада в Москві передала прохання Гінзбурга совєт-ським чинникам, але речни-ки амбасади заявили, що вони не мають великої надії

(Закінчення на стор. 4)

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА

UKRAINIAN newspaper published daily except Mondays and holidays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for by
Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік \$30.00, на пів року — \$16.00, на 3 місяці
\$9.00. Для членів УНАОу 65% знижка. За кожну зміну адреси
25¢ Чеків і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Перші успіхи мирного договору

26-го березня 1979 року світ був свідком неспростуваною подію і водночас бажаною й багатьма людьми доброю волею очікуваною. Світ був свідком незвичайно важливої, багаторічної майбутньої історичної події. Ми були свідками початку нової ери у відносинах між двома ворогуючими народами. Йі започатковано підписання мирного договору між Єгиптом і Ізраїлем. Церемонія підписання цього договору відбулась на очах мільйонів людей всього світу з огляду на те, що вона передавалась різними телебаченнями мережами з використанням комунікаційних супутників.

Зрозуміло, що народ з народом і народи з народами не можуть вічно ворогувати. Історія нещадна супроти імперіалістичних і жорстоких у своєму поведінці супротивників, а особливо супроти тих народів, які намагаються під різними претекстами панувати над іншими, всіляко експлуатувати їх. Лідери країн, президент Анвар ель-Садат і прем'єр Менахем Бегін, які підписали мирний договір у Вашингтоні, очевидно, розуміють це. Недаремно є і гарантії, які ЗСА, наймогутніша і одна з наймиротворучіших країн світу, дали, скріплюючи своїм підписом цей договір. Розуміють це напевно і ті, що стоять, і можуть бути достоянцем цієї невідомої частини острівного цього миротворчого процесу, який є необхідністю не тільки для району Близького Сходу, але й для всього світу.

Підписання мирного договору між Єгиптом і Ізраїлем — тільки перший крок у нелегкому процесі, спрямованому, за словами президента Джиммі Картера, на встановлення всеохопного справедливого і тривалого миру між народами Близького Сходу. Це — не порожні слова. Це — заперечення, що будуть зроблені всі старання, щоб всі гніти й долю покрити в тому районі, а особливо й зокрема палестинський народ вешт-решт знайдув і своє гідне місце серед народів тієї частини світу.

Перші оwoчі єгипетсько-ізраїльського мирного договору збіраю два місяці після підписання його: в кінці травня Ізраїль звільнив Ель Аріш, найбільше місто Синайського півострова, яке повернулося в суверенні руки Єгипту. Вперше після понад 30 років частини відкритої кордони між Ізраїлем і Єгиптом. Кораблі ізраїльської флотії перший раз після постанови Ізраїля пливли Суецьким каналом. Усе це є першими успішними вислідом підписання договору понад два місяці тому.

Проте, найважливіше питання — це автономія для понад 1,1 мільйона палестинських арабів — буде предметом нарад між Єгиптом і Ізраїлем, які почнуться 10-го червня в Александрії, Єгипет. Немає сумніву, що переговори про автономію будуть довгими і тяжкими. Перші успіхи договору — передача Ель Арішу і відкриття кордонів — є доказом, що мирний договір в дії. Однак заяви ізраїльського уряду про те, що територія західного берега річки Йордан і біля міста Гази є частиною держави Ізраїля — значно утруднюють встановлення автономії для палестинських арабів — це з одного боку. А з другого — засудження політики президента Садата Арабською Лігою ставить Єгипет у надзвичайно трудне положення на переговорах про розв'язання палестинського питання.

Однак, хоч як би не були трудні перешкоди у вирішенні палестинського питання, лідери Ізраїля та Єгипту свідомі того, що не буде тривалого миру на Близькому Сході, якщо не буде знайдений компроміс у справі автономії для палестинських арабів тепер, а згодом — повного права на самовизначення серед рівноправних народів.

Нова ера відносин, започаткована підписанням мирного єгипетсько-ізраїльського договору, дає великі надії і треба вірити, що все закінчиться так, як цього бажали президент Джиммі Картер, президент Анвар ель-Садат і прем'єр Менахем Бегін та люди доброї волі, а саме: справедливою розв'язкою всіх проблем із щасливим майбутнім для всіх народів того близькосхідного району.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАС БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Ганна Чернів

ЧОТИРИ СТОЛИЦІ

(14)

А тим часом почало темніти. Щедро засвітилися електричні лампи, блимали реклами. На багатьох будинках напис: „To let“, що означає „Рента“. В Америці ми звикли до виразу „For rent“, і з незвички читали англійські вивіски, як „Toilet“. До речі, в одному із парків ми відвідали й англійський „туалет“, і що в нім цікаво, що кожний шматочок туалетного паперу проштампований: „Власність уряду“.

Пішки ми дійшли до церкви святого Джеймса, а потім до парку з тією ж назвою, поблизу Бакінгемського палацу. Ми не знали, що королівська резиденція так близько, й тому поспішали, а походили по цім чудовим саду, що це й не збираєш умирати чи замрирати на зиму. Навпаки, квіти тут були в розгари своєї краси. Таких чудових троянд я ніде в світі не бачила. Вони величні, пахнуть й свіжі, як шкідливі британські красуні. І жінки, й рожі тут вражають ніжністю й свіжістю — мабуть тумани й морська вологість благотворно впливають на їх красу. Йдучи вулицею, ми натрапили на напис: „До Бакінгемського палацу“. Це для нас була несподіванка — ми не думали побачити його одразу так у перший наш день. Пішли в тім напрямку й скоро опинилися на величезній площі, в центрі якої шла група монументів і квітників, а навколо безперервно, як заведений, крутились авта. Площа відокремлена від парку св. Джеймса золотими ворітками філігранної роботи, що чудово виходять на знімку. Біля палацу, як нерухомі статуї, стояли вартівні в червоних мундурах, і ніякої ознаки життя. Коли ми запитали, чи вдома королева, дістали відповідь, що вона тепер на вакаціях у Шотландії.

Другого ранку повезли нас на тур до Лондону. Це місто, збудоване в I столітті римлянами як столиця їх провінції, під назвою Лондініум, що означало щось в роді

Степан Жемецький

ДИВНІ ВЗАЄМИНИ МІЖ АМЕРИКОЮ І ЗАХ. ЄВРОПОЮ

В останньому часі політичні коментатори застановаються над відносинами між Західною Європою і Америкою. Великим політичним парадоксом є те, що шіла Західна Європа бажас, щоб Америка похоронила перед московською небезпечкою, а рівночасно західноєвропейські народи часто не люблять американців.

Найкраще характеризує це дивне становище розмова одного югославського дипломата з американським під час американсько-в'єтнамської війни. Югославський дипломат бештав американського колегу за оборону Південного В'єтнаму перед комуністами, а рівночасно хотів довідатися від нього, чи Америка боронила б Югославію, коли б на неї напала Росія.

Ця розмова, що звучить як анекдот, найкраще виявляє ставлення Західної Європи до Америки.

Саме біжучий рік, більше ніж інший від початку нафтової кризи 1973 року, яку спричинили араби стриманням доставки нафти державам, що допомагали Ізраїлю під час арабсько-жидівської війни, зменшується тим, що Західна Європа й інші індустриальні країни, мусять застановитися над світовою економікою і загрозю війни за сировину, а в першій мірі, за паливо.

Постійне зброєння СРСР сильно турбує Західну Європу. Переговори Америки з Москвою про обмеження атомового зброєння, т. зв. САЛТ II, вказують на напружені відносини між тими двома надпотугами. Але Західна Європа не дуже турбується можливістю війни між ними, бо знає, що європейські країни не мали б жадного впливу на неї і були б лиш її спостерігачами.

Головна увага європейських країн тепер звернена на світову економіку і її вплив на домашню політику і міжнародні взаємини. І саме над цими двома справами застановляються тепер американські і західноєвропейські знавці.

Американські економісти є тієї думки, що хоч Америка і Західна Європа сильно конкурують між собою за шораз малючі запаси сировини і ринку збуту, проте вони повинні узгодити у своїй справі. Економічні питання, як рівнож усі інші проблеми, що назрівають між Америкою і Західною Європою, повинні бути перевірені й обопільно узгоджені.

Та коли американські економісти беруться розглядати ці проблеми, то у Вашингтоні виринає питання: „Європа? — а що

конкретного вона собою уявляє?“

У наш час, коли існують такі великопротиріччя держави-колоні, як ЗСА, СРСР і Китай, значення відносин між ними і Європою в міжнародних відносинах міряться і простором. Справа не в тому, щоб створити Об'єднані Держави Європи, але в тому, щоб довести до узгодження всіх західноєвропейських держав виступати одностайно в усіх глобальних справах.

Узгодження спільної дії Америки і Західної Європи не повинно справляти великих труднощів уже хоч би тому, що обом їм загрожують як сама небезпечка — агресивна Москва. Проте, реалізація цього заміру не є такою легкою, як видається на перший погляд.

У той час, коли малі західноєвропейські держави добре знають, що вони не мають іншого вибору, тільки піддатися під опіку й охорону Америки, то дві найсильніші західноєвропейські країни, Франція і Німеччина, мають інші погляди на цю справу. Франція вважає, що для неї найбільшій клопоті справляє Америка; знову ж Західна Німеччина свідомо того, що для неї найбільшою небезпечкою є СРСР.

Франція від часу до часу залишається до Москви. Західна Німеччина шукає найтіснішого пов'язання з Америкою, щоб забезпечити себе перед Москвою. Отже Росія для Франції, а Америка для Західної Німеччини, є серединами для їхніх остаточних політичних цілей. А головною ціллю цих двох найбільших західноєвропейських країн є виграти в ворогуванні між Америкою і СРСР, і в цей спосіб забезпечувати своє існування. На такий політиці базується теж співпраця між Бонном і Парижем.

Сьогоднішня Західна Європа не встани зайняти єдностайне становище не лише супроти Америки, але відносно інших важливих справ, що вимагають такої єдності. Немає між ними навіть спільного узгодження поглядів щодо майбутності континенту. Франція є за єдність Європи, якщо це буде зроблено за її поглядами. Французи є за тим, щоб Європа говорила одним голосом, але тільки тоді, якщо цей голос буде французьким. Знову ж Західна Німеччина не хоче такої Європи, яка дразнила б Росію. Тому Бонн є за допущенням Іспанії та Португалії до Європейської Господарської Спільноти, бо це збільшить різницю поглядів серед європейського об'єднання.

Досі навіть намагання, щоб західноєвропейські держави порадилася

І. Пеленська

ПАМ'ЯТЬ НАРОДУ — ДОВГОВІЧНА

Світова Комісія Українського Року Дитини проголосила першу свою загальну акцію „Поклін замученим дітям“, яка повинна вшанувати пам'ять мільйонів українських дітей, жертв голодових катастроф 1922-1933-1946 років в Україні.

Подумана ця акція не для того, щоб скаржитися на кривди від ворога, але щоб поклонившись тіням замучених, пригадати також, що виголодження було і є одним із засобів боротьби Москви зі своїми противниками. Мільйони людей у Советському Союзі терплять упорядковані десятиліття від браку таких чи інших харчів, а „переховання“ сотень політичних в'язнів голодом є постійною практикою у советських тюрмах і таборках. Ключе з тюрми-божевілля сучасний поет філолог і вчений політв'язень Зіновій Красівський: „Боже, Боже! Суть мого життя“

в голодний черпаку гіркої кави!

Валентин Мороз писав 1974 року: „...здійснюється безперервний злочин. Варто всім не забувати, що в Києві судили не тільки за вбивство залізном, але й за вбивство голодом“.

Голод не є часовою, проминаючою дією. Він залишає цілі покоління „немовлят без молока“, немінних старших, неактивну молодість. Він підриває нарід біологічно, умови і психічно. Москві робили все можливе, щоб приховати ці свої злочини і перед світом перед власними молодими поколіннями. За Сталіна не вільно було згадати 1933 року. У світі, коли й чути, то не вірили. Не вірили і нам, емігрантам. Та правда все впливає на верх, а історія є мстива наука. Голод в Україні ввійшов до неї, як злочинна епоха. Його відзеркалює і поетична твор-

перед спільним виступом відносно своїх домагань супроти свого найбільшого союзника і охоронця, Америки, не вдалася. Немає ж спільних напад, якого повинна бути їхня спільна закордонна політика, або бодай докладніше накреслена лінія їх спільного поступовання.

Мале заікавлення Вашингтону справами Західної Європи, як довго там немає якоїсь загрозливої кризи, теж не лякає її державних мужів. Європейці сердити це, що вони не мають жадного іншого виходу, тільки брати сторону Америки. Знову ж Вашингтон має зі свого боку виправдання, що немає об'єднаної Європи, з якою можна говорити.

Заіснувала така ситуація, пишуть політичні коментатори, що Західна Європа буде ще довгий час залежною від Америки — і одночасно не буде її любити.

Сучасний поет Микола Руденко в поемі „Хрест“, написаній 1976 року в божівільній, подас картини голоду українського села з такою пластичною, наче бачив ці події власними очима.

„Поклін замученим дітям“ накладалася на нас обов'язок і дас нагоду заперестувати проти голодових практик, сьогодні здійснюваних однаково на ув'язнених матерях і батьках, як і на їхніх родинах з дітьми, яким, як небагонадійним відбирають мешкання і викидають з праці, засуджуючи на недоживлення, або й повне голодування родин з дітьми.

У петтиях і меморандумах з нагоди акції „Поклін“ можемо порухити й інші аспекти життя дитини в Україні, зокрема такі як заборона молитви і всіх релігійних практик, кари за вживання рідної мови, деморалізація системною донощицтвом, а понад усе загроза вирвати дитину з рідного дому до державних заведень за переконання батьків.

Проголошений Асамблеєю Об'єднаних Націй Міжнародний Рік Дитини дає нам можливість для піднесення справи переслідуванню під соціальним, релігійним і національним оглядом української родини й дитини в Україні. Є не перша і може неповторна нагода легальної акції в цій площині на міжнародному форумі. Зокрема тут є важлива справа відбирання дітей від матерів, яке є запереченням так чітко підкресленого в Декларації Прав Дитини права кожної дитини. Загроза втрати опіки над дітьми висить над жінкою в Україні за відмову відкритися арештованого батька дітей і чоловіка, або брата, за відмову співпраці з КГБ, за виховання дітей у релігійному душі за „український буржуазний націоналізм“ (говорити з дітьми українською мовою), за „безробіття“, коли жінка втратила працю через зарештування когось у родині та із-за багатьох інших подібних „привин“.

Масові протести, велика кількість підписів під петиціями з нагоди акції „Замученим дітям“ може зрушити опінію відповідних чинників у Секретаріаті Міжнародного Року Дитини при ООН. Побоймося, що українська громада, зокрема в ЗСА, цієї нагоди належно не використає. Ледве, чи якому народові так потрібний Рік Дитини, як українському, але мало народів у світі ставляться так байду до Року Дитини, як наша спільнота в ЗСА. Окремі організації, здебільша жіночі, намагаються проводити акції УРД, але вони не знаходять відповідної підтримки загально, бо вони приглушені нашими традиційними ко-

Лука Луці

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Марія Голод. ЧОТИРИ ПОРИ РОКУ. Поетизм 1972—1976. Сучасність, 1978, ст. 128. Обкладинка Віри Юрчук. Перший вірш у цій збірці звучить так:

З тіста рідкого мої почування ліпляться вони незугарно хотілося б з них пташок крилатих творити з голосами пісень розмаїтих але ж виходить череп'я побите що ні співає ні навіть води не держить

Як читач бачить, тут немає крапок і ком і зловисний рецензент міг би ствердити, що авторка сама себе правильно оцінила, виявивши тільки одну „поетичну прикмету модернізму“, бо зігнувала лапи й крапки. (Скаржився мені один учитель, бо ніяк не міг пояснити учням, що має означати цей „модерністичний“ стилістичний засіб, якого учні не можуть і не сміють засвоювати в шкільних вправах).

Та ми прощаємо авторці цей „модернізм“, бо зміст цього вірша свідчить тільки про її скромність, бо вона вірно оцінює свою творчість, знаючи, що „у рещетої серця запало кілька порошин поетизм“. А на 80-й сторінці авторка критикує „вірші неладні і неспетичні, глухі як пень“, яким не допоможе форма, „нібито модерна: штучні вони, неширі, без життя, тверді як камінь і німі“. Поетка знає, що справдішні поетизми

Потрібно снів, щоб сумнівів печалі так серця не ранили краплі, щоб вигладжені як коралі, змиліли у надії розмаї.

„Чотири пори року“ Марії Голод пригадують мені,

льоритними розваговими й мистецькими імпрезами. „Поклін замученим дітям“ не обіщою аттракцією; він вимагає дрібку посвяти, уваги до переслідуваної дитини в Україні і великої кількості підписів під петиціями. Організатори — Місцеві Осередки Українського Року Дитини закликають громадянство взяти численну участь у пропам'ятних Богослуженнях, зустрічах дітей після Богослужень та акції підписів, у дні 10-го або 17-го червня, залежно від місцевості, які призначили на цю акцію таку чи іншу неділю червня 1979 року. Інші, різногранні діялки Українського Року Дитини заплановані на осінь цього року у „Днях Української Дитини“.

як я перед 1-ою світовою війною читав із захватом поетичну збірку М. Філянського „Calendarium“, що вийшла була в 1911 році. Я був під впливом Остапа Грицяка, який хвалив Філянського за те, що в цій збірці домінувала одна філософія. Як воно в М. Голод? Трохи так, а решта ні.

В збірці є такі розділи: Жовтневе сонце (осінь); Запізнілий сніг (зима); Зелений дощ (весна); Купальське (літо). Крім цього в збірці маємо 16 віршів про подорож „До Америки“ і п'ять у розділі „На Фіордах“.

Авторчина філософія:

У пригорщі збираю дні осіні, переспавою їх у глек буття, де вже весняні, зимові і літні затерли в яловий макух життя.

Про поетичність віршів авторки свідчать і ті оксиморони та катакрезис, що їх знаходимо в віршах: холодний вогонь, гіркий мед, погідні скорботи, скрипки безструнні та не нягтені смички й не награти мелодії. Тут поетичні різкі контрасти поняття, які логічно себе виключають, але в дійсності разом дають нове уявлення.

Закінчимо поезією „Осьло“, про Швецію, країну Гаральда Смілого, що одружився був з донькою князя Ярослав — з Єлисаветою.

Елисавето, князю, дитино мого краю, може хожу я по стежках, куди ступала твоя мінлива доля в курей витканій із мрій, туги і довічного жалю.

Роман Крохмалюк. ЗАГРАВА НА СХОДІ. Спогади й документи з праці у Військовій Управі „Галичина“ в 1943—1945 роках. Наказом Братства кол. Воляків 1-ої Української Дивізії УНА. Торонто-Нью Йорк. Том I за редакцією Василя Вериги, технічний редактор Мирослав Бігус. Обгортка роботи мистця Бориса Крюкова. Торонто. 1978, ст. 352.

Автор Р. Крохмалюк був членом Військової Управи і брав участь у всіх її подіях та рішеннях. Він має збірку документів та фото-знімок його власної роботи, які він використав у цій книжці. Досі появилася численні праці про бої 1-ої Дивізії УНА, але не було видання про те, що діяла Військова Управа цієї Дивізії, і автор заповнив цю нестачу в цій книзі.

„Заграва на Сході“ складається з двох частин. (Закінчення на стор. 4)

„Калюжа під горою“. Але римський водопровід і каналізація забезпечили високий стандарт, що різко знизився, коли владу перебрали англомаски. Викидання поміїв і сміття просто на вулицю спричинило страшний сморід. А що вітер віяв з заходу, то багаті оселялись в західній частині міста, а бідні мусили вдихати сморід, що приходив із західним вітром. Багатші і тепер живуть на заході (в тім числі й королева), й повітря там чистіше. Наш автобус прибув до Бакінгемського палацу якраз на час зміни варті — а це головна аттракція для туристів. Проте, з невідомої причини церемонія не відбулась, можливо, тому, що королеви й так нема вдома. Зате ми побачили кінний марш королівської гвардії.

Лондон вражає величезною концентрацією музеїв і театрів. Музеї побудовано завдяки піклуванням принца Альберта, чоловіка королеви Вікторії. Мусів же чоловік такої жінки щось робити, то вдавня в науку й культуру, влаштував першу Світову виставку й на ті гроші набудував стільки музеїв, що їх немає змоги обходити й обдивитися. Але, поминувши жарту, принц Альберт був дуже розумний і роботящий, і в наслідок переважання передчасно помер у віці сорока літ. Королева Вікторія страшенно його любила й за життя, й після смерті, спорудила йому величезний пам'ятник, де репрезентовані п'ять континентів (Америка уособлена статусом величчю жінки біля бовфало). А навколо пам'ятника барельєфи зображають видатних осіб цілого світу, всіх віків, від християнських часів до вікторіанського періоду, що поєднали досить міксеро. В центрі — Гомер, біля нього — Мілтон і Данте, Бах, Глюк, Гендель... Вені, політики, малаї, поети... Всі, кого любив і шанував принц Альберт. Тут ми довідалися, чому стиль багатьох будинків називається „джорджівським“. Навіть в Америці ще й досі стоять „Georgian“ хатки. Це просто тому, що з 1700 по 1827 рік усі королі звалися Джорджами! Проїхали ми й повз будинок на Ітон площі, де проживали герої телевізійної серії „Upstairs — Downstairs“. Дорога з королівського палацу веде в Вестмінстерське Аббатство, місце коронації та королівський швентар, прикрашений мистецькими, але макарбичними скульптурними зображеннями королів та вельмож.

Ми мали шастя на цю екскурсію дістати найкращого гідя за весь час. Це була якась хожяча енциклопедія, що спала на нас дати, статистику, імена, ошелешуючи нас цим потоком знання. До того ж, він був дотепний, міг би бути добрим актором, дуже вродливий (самітні дами спалили йому щедри грошові нагороди, а одружені боялись це робити, щоб не розсердили своїх чоловіків). Це й була причина, чому наш Мік радше волів бути гідом, аніж університетським професором. Правда, коли його півжартома запитали, чому він не викладає в університеті, він відповів:

— Бо для того треба мати диплом. Але, без сумніву, диплом йому було б дістати неважко, і мабуть він його дістане, як буде старшим (тепер літ тридцять з гаком, але з невеликим гаком). Мова Міка гарна, літературна й жвава, але час від часу, особливо коли зажартує, він вбивається на „какі“ жаргон. В кінці дня, коли сонце припекло, він скинув жакет, а тоді й камізьку, й лишався тільки в сілпуче-білій сорочці, з консервативною, але взористою краваткою, і в шій одязі виглядав ще краще.

Мік повів нас через Вестмінстерське Аббатство, де також повно було різного роду й гіді перекрикували один одного, і, треба сказати, ніхто не зборов нашого Міка. Три речі заборонені в Вестмінстері: їсти морозиво, носити капелюх (це для чоловіків лише) й робити знімки. Два перших правила мені зрозумілі, а третє? Хібащо щоб не робити конкуренції музейним фотографам? Не зменшувати продаж картку у музеях?

Отак ми пройшли повз замогилу історію Англії, та й цілого світу. Почавши з Могили Невідомого Воляка, в Вестмінстері є безліч меморіалів великим мужам (але не жінкам!!!) цілого світу, але тільки англомовним, Рузвельт, Черчілль, Лінгстон, Ньютон, Фарелай, Дарвін (не дивлячись на його суперечні до вчення церкви теорії), основоположники поліції Роберт Боббі (от чому в Англії поліція називається „боббі“).... Переходимо до Коронаційної залі, яку ми не раз бачили на телевізорі, але в дійсності вона виглядає зовсім не так... Навколо стоять доглядачі в червоних мантиях, схожих на докторські вбрання під час градуаційних церемоній. А ось згадка про недавню історію, що й нас зачепила крилами. Меморіал Другої світової війни з прапорами націй, що воювали

проти Гітлера. Найважливіша частина — каплиця святого Павла й Генріха VII. На гробниці лежать бронзові статуї, виглядають моторошно-реалістично. Поховані в цій аббатстві й такі королі, що ім тут не місце, такі, як злочинець Генріх VIII, що закатував шістьох жінок. Але на королівська мірка, ніж на звичайних смертних.

Проминули ті мохом оброслі віки, а нова історія несла модерні жахіття. Над готичними вежами аббатства в вересні 1940 року шаліла жорстока битва з явною перевагою німців. Сім тижнів тривали повітряні бої. Англієські пілоти боролися одчайдушно, а їм допомагали американські добровільці, що зголосилися під маркою канадійців, нелегально. Згадали тут навіть поміч польських пілотів. Спільними силами перемогли. Вшановані в Вестмінстері письменники й поети: Чосер, Томас Гарді, Кіплінг, Діккенс, навіть Генрі Джеймс — але не Байрон — за деякі свої гріхи. Приголомшені таким нагородженням історії, ми з полуголою зідхнули, вийшовши на пожеже лондонське повітря. Проїжджасмо повз будинок парламенту. Статуя Вістона Черчіля заглядає в „луб“, куди він при житті дуже любив заглядати. Мік розповів анекдот про цю нагоду: одного разу Черчіл лпнував якусь дурницю при леді Астор, і вона обурилася:

— Ви п'яні!
— А ви — потворні. Але завтра я прокинусь тверезим, а ви такою й залишитесь.
Ось і ще один атрибут Лондона — вежа з годинником „Біг Бен“. Найвищий „джок“ про цей годинник, після нашествя арабів, такий:
— Що є більше, ніж Біг Бен?
— Біг Бен-зін.

Ось славна адреса — ч. 10 Довнінг — резиденція прем'єр-міністра. Мік звертає нашу увагу на те, як скромно вона виглядає, в порівнянні з Білм Домом, що начебто являється відповідником. Але я не думаю, що це так, бо американський президент — це сполучення прем'єр-міністра й короля в одній особі (або в двох, коли жінка президента є його дорадинкою...).

[Продовження буде]

Вступайте в члени Українського Народного Союзу!

72-ий Відділ СУА влаштовує показ моди проєкції Р. Шегедін

Нью Йорк. — 72-ий Відділ Союзу Українок Америки, який на протязі останніх 16-ох років влаштовує спеціальні імпрези для молодих талановитих мистців, заплянував ще одну цікаву імпрезу, а саме, показ моди на осінній сезон проєкції Роксолани Шегедін. Ця імпреза відбудеться в неділю, 10-го червня, в 3-ій годині по полудні в приміщеннях Українського Інституту Америки.

Роксолана Шегедін є студенткою Фешен Інституту в

Нью Йорку і плянує закінчити студії в 1980 році зі ступнем бакалавра. Осінню цього року вона плянує виїхати до Англії, де студіюватиме моду в Кінгстон коледжі.

Минулого і цього року Р. Шегедін мала вже кілька показів моди, які пройшли з успіхом. Під час показу моди в Українському Інституті Америки Р. Шегедін покаже свої проєкції осіннього одягу — від спортивного до вечірнього.

УКРАЇНЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ

БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Крайова Управа
Спільки Української
Молоді Америки

КАЛЕНДАРЦЬ ТАБОРУВАННЯ ЮНАЦТВА СУМ АМЕРИКИ в 1979 РОЦІ

I. Оселя СУМА, Еппенгілл, Н. Я.

1. Виховний Табір (перша тура) — від 30-го червня до 21-го липня
для: Молодших Юнаків
Молодших Юначок
Старших Юнаків
Старших Юначок

2. Відпочинковий Табір — 22-го липня до 11-го серпня
для: Молодших Юнаків
Молодших Юначок

3. Спортова Школа — від 22-го липня до 11-го серпня
для: Юначок від 12 до 18 років
Юнаків від 12 до 18 років

4. ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР від 12-го серпня до 2-го вересня
для: Кандидатів Впорядника 1-го ступеня
Кандидатів Впорядника 2-го ступеня
Кандидатів Виховника 1-го ступеня

II. Оселя СУМА в Барабу, Вісконсин

5. Виховно-відпочинковий від 30-го червня до 21-го липня
для: Юначок
6. Виховно-відпочинковий від 22-го липня до 12-го серпня
для: Юнаків

III. Оселя СУМА „Хортиця“, Клівленд, Огайо

7. Виховно-відпочинковий табір від 1 липня до 21 липня
для: Старшого і Молодшого Юнацтва
8. Виховно-відпочинковий табір від 21 липня до 3 серпня
для: Старшого і Молодшого Юнацтва
9. Мандрівний Табір від 7-го липня до 13-го липня
для: Старших Юнаків і Юначок

IV. Оселя СУМА „Холодний Яр“, Бофало, Н. Я.

10. Виховно-відпочинковий табір від 8 липня до 29 липня
для: Старшого і Молодшого Юнацтва

V. Бостон, Масс. — Greenfield State Park, New Hampshire

11. Виховно-відпочинковий табір від 1 липня до 14 липня
для: Молодшого і Старшого Юнацтва

VI. Мінеаполіс, Мінн. — Flandrau W. State Park

12. Виховно-відпочинковий табір від 8 липня до 14 липня
для: Старшого і Молодшого Юнацтва

ВАЛЕНТИН МОРОЗ ОДЕРЖАВ ПОЧЕСНИЙ ДОКТОРАТ...

(Закінчення зі стор. 1)

Після церемонії надання почесного докторату Валентині Морозові. (Зліва): д-р Василь Омельченко, Володимир Сохан, д-р Мартин Абенд, мгр Борис Потапенко, Валентин Мороз, д-р Іван Фліс і д-р Аскольд Позинський.

Він зазначив, що ще недавно носив одяг союзу, а тепер одягнений в докторську тогу. Те, що він не заломився у комуно-російських в'язницях і таборів пояснює тим, що „це є у владі кожної людини, яка хоче жити зі своїм сумлінням“, а теж фактові, що така вже влада українців.

„Я тепер вільний, але тільки на половину“, — заявив В. Мороз, бо совєтські власті досі не дозволили виїхати його дружині і синові, хоча зобов'язалися, як рівно не віддали йому його творів, записаних у 122-ох зошитках. Науковці серед присутніх напевно зрозуміють його затурбованість долею творів, „бо у наших писаннях є більше нас ніж навіть у нашій фізичній особі“. Тому В. Мороз заявив, що якщо Москва зажадала б, щоб він повернувся до концтабору, але передала б на Захід його 122 зошити, то він погодився б на таку пропозицію. Він, однак, надіється, що совєтські чинники таки віддадуть його твори і дозволить родині виїхати до ЗСА.

У тих його стараннях помагає йому Асоціація Американських Видавців, робітничі спілки Автобілевіх Працівників Америки та інші організації та особи.

Валентин Мороз веде цю компанію не з особистих, але принципових мотивів, щоб змусити Москву додержуватися своїх обіцянок.

„Я знаю Москву добре“, — заявив він, додаючи, що ЗСА не повинні довіряти совєтським провідникам, зокрема не давати їм торговельних кредитів, а вимагати готівки, як теж не підписувати САЛТ II, аж поки Кремль не дасть конкретних запевнень, що додержуватиметься цього договору щодо обмеження стратегічної атомової зброї.

Він закликав американський уряд не допустити до встановлення комуністичної диктатури в будь-якій іншій країні, бо „комунізм є антисвітський і творить пекло“. Це він добре знає, бо жив у комуністичній країні і пережив всі жахіття, які приносить зі собою комунізм.

Одержуючи цей докторат, В. Мороз сказав, що пригадав собі свої власні студентські роки, а також факт, що незабаром його син, Валентин, теж буде

студентського віку. Тому закликав усіх включитися в кампанію звільнення його родини та родин всіх інших політ'язнів, які разом з ним опинилися на Заході.

В. Мороз подякував Стейвовому коледжові в Джерзі Сіті за почесний докторат, а д-рові Абендові за коментарі в обороні прав українського народу.

Вітатк почесний докторат одержав фізик д-р Роберт Вілсан, Нобелівський лауреат.

Зуваги на дощеву погоду, значна частина загального градаційного церемоніалу відбулася в тій же залі, де після вручення почесних докторатів.

Опісля, українці, які були присутні в залі, мали змогу особисто привітати Валентина Мороза на волі.

Д-р Абенд і В. Мороз тоді відбули приватну розмову, під час якої обмінялися різними думками.

Згодом відбулася пресова конференція, під час якої В. Мороз відповідав на запитання кореспондентів з „Дейлі Ньюз“, „Стар-Леджер“, „Джерзі Джернал“ і „Гудсон Диспетч“. Такі як і під час церемонії надання почесного докторату, так і під час пресконференції функцію перекладача виконував мгр Б. Потапенко.

В. Мороз заявив, що тепер перебуває під опікою УККА і СКВУ.

Відповідаючи на запити, чому він єдиний із звільнених 5-ох політ'язнів так часто виступає перед американською пресою і публікою, В. Мороз заявив, що відчуває обов'язок допомогти звільнити інших українських політ'язнів, зокрема Юрка Шухевича, Левка Лук'яненка та Миколу Руденка.

Він знову заявив, що в ЗСА „буде ближче до України“, бо тут зможе свobodно писати і працювати для української справи, а в Союзу Союзу зразу був би заарештований. Отже, Мороз не погоджується з Александром Гінзбургом, який вже кілька разів заявив, що більше міг би зробити для прав людини в СССР, ніж перебуваючи в ЗСА.

В. Мороз теж не погоджується з Александром Солженициним, який вже кілька разів критично критикував різні аспекти американського життя.

Щодо самих американців, то В. Мороз переконався, що стереотипне поняття про переслідування американців не відповідає правді, бо він запитав, що американці набагато тепліші, ввічливі, одверті і не такі матеріялістичні, як їх представляють в СССР та західноєвропейських країнах, і переконався, що це чистий „міт, що ЗСА — це духовна пустеля“.

В. Мороз повідомив, що в липні цього року викладатиме на літніх курсах при Українському Науковому Інституті Гарвардського університету.

Щодо дальших плянів, то напевно буде „розірваний“ між Гарвардом і Нью Йорком, так як в Україні був між Львовом і Києвом. Повертаючись до справи приїзду до ЗСА його дружини і сина, В. Мороз повідомив, що совєтські власті роблять всілякі перешкоди і то не тільки з уваги на його і жінки вимогу, щоб КГБ віддало 122 зошити його творів. Але надіється, що

розпочнеться кампанія за звільнення родин виміняних політ'язнів і що та кампанія увінчається успіхом. Зокрема в цьому „Росі дитини“ він думає, що Москва морально прогала б, якщо б не випустила його сина.

Валентин Мороз відповів на ряд інших запитів кореспондентів, а відтак відїхав до Нью Йорку на зустріч з членами молодечої організації Пласт, яку влаштували Крайовий Пластовий Старшина і Головна Пластова Булава.

ПОДЯКА

У глибокому
смутку,
після втрати
нашого Найдорожчого
ЧОЛОВІКА, СИНА
І БРАТА

1953-
1979

бл. п.

ІГОРЯ МИХАЙЛА ОСТАПА

залізничного інженера, уродженця міста Чикаго, члена
Управи СУМА Осередку ім. „Крути“ — Південь Чикаго,
що відїшов у Вічність на 25-му році життя,
3-го травня 1979 року,

цією дорогою висловлюємо нашу найсердечнішу подяку.

За відправлення Панахиди, Служби Божої і похоронних
обрядів, о. митратові М. Бутриському, о. Іванові А.
Кротцеві, о. Степанові Пітці.

Щиро дякуємо за почесну стійку Дружинників Осередку
СУМА ім. „Крути“, і також Осередку СУМА ім. М.
Павлушкова під час Панахиди.

Дякуємо сердечно за прощальні промови лана М.
Лушак і лана Г. Дроня.

Сердечно дякуємо Приятелям і Родині: Є. Дем'януку, В. І.
В. Мандибур, О. І. Д. Денорю, Р. Левицькому, Н. І. О. Долович, П. І.
О. Лисенку, Г. І. М. Чомко, родина Кушнір, родина Семків, Н.
Кушнір і родина О. Крук за моральну підтримку в хвилини
нашого найбільшого бою і смутку.

Сердечно дякуємо всім Членам Осередку СУМА ім.
„Крути“ та ім. М. Павлушкова, та Дружам і Знайомим, які
численно прибули, щоб своєю участю у відправках, віддати
Покійному Ігореві останню прислугу.

Складаємо щиро сердечну подяку Всім, які зложили
вінки і китиці квітів, висловили співчуття, особисто або
листом, і склали пожертви на добродійні цілі.

Дякуємо Всім, що несли домовину, і також Всім, які
прийшли віддати останню прислугу нашому Дорогому
Чоловікові, Синові і Братові — нашій найціршій подякою.

Хай Господь благословить Вас Усіх своєю сторицею!

Дружина — ІРЦА ОСТАП та

тато — МИХАЙЛО

сестри і брати — ОРИСА, ДАНЯ

і СЛАВКО ОСТАП

В Сороковий день СМЕРТИ

нашого Дорогого

бл. п.

ІГОРЯ МИХАЙЛА ОСТАПА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в понеділок, 11-го червня 1979 року

в соборі свв. Володимира й Ольги в Чикаго

ПОСВЯЧЕННЯ ГРОВОВІ КОМНАТИ

в неділю, 10-го червня 1979 року

на Holy Cross Cemetery

Calumet City, Ill.

Просимо про молитви за його душу.

Українська Вільна Академія Наук у США

Понеділок, 11-го червня 1979 р., о 12 год. дня

в день двадцяті річниці СМЕРТИ

першого ПРЕЗИДЕНТА УВАН у США

Проф. Михайла Олексійовича

ВЕТУХОВА

буде відслужена

ПАНАХИДА

на могилі Покійного

на Українському Православному Цвинтарі

в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

УПРАВА УВАН у США

В ДВАДЦЯТЬ П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої
ДРУЖИНИ І МАМИ

сл. п.

АГРИПІНИ САВЕЧКА (з дому Яворська)

Замість квітів на могилу

жертвуємо \$100.00
на Фундацію Українського Вільного Університету
в Мюнхені

\$100.00 на Український Науковий Інститут
в Гарвардському Університеті.

Муж — ІВАН
Син — ФІЛИМОН
Сестри в Україні

Ділимось сумною вісткою
з Рідними, Приятелями й Знайомими,
що 24-го травня 1979 року, по довгій і важкій недугі,
упокоїлася в Бозі
наша Дорога МАТИ

бл. п.

КЛАВДІЯ ІВАНІВНА ПОМІЛУЙКО

Народжена 15-го березня 1900 р., на Кавказі.

В суботу, 26-го травня 1979 року відбулися ПОХОРОННІ
ВІДПРАВИ в Сент Лейк Сіті, Юта, а ПОХОРОН у вівторок,
29-го травня 1979 р. в Денвері, Колорадо, на місцевому
українському православному цвинтарі.

У глибокому смутку:

донька — КІРА
й зять — ВАСИЛЬ ГОТЦІ

Ділимось сумною вісткою з Приятелями й Знайомими,
що в неділю, 27-го травня 1979 року,
несподівано, відїшов у Вічність,
на 64-му році трудящого життя,
наш Найдорожчий МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

ІГНАТІЙ ГОРОДЕЦЬКИЙ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в середу, 30-го травня
1979 р. в церкві Родження Пресвятої Діви Марії в Лос
Анджелес, Каліфорнія, а відтак тіло Покійного перевезено
на цвинтар в Сан Фернандо, Мікен.

У глибокому смутку:

дружина — ЯРОСПАВА
з доньками — ОКСАНОЮ І ЛЮБОЮ
з сином — БОГДАНОМ
і Родина в Україні

Адреса: J. Horodecky, 14732 Greenleaf St.
Sherman Oaks, California 91403
Тел.: (213) 789-9253

Українська Автокефальна Православна Церква в ЗСА
СВЯТО-ТРОЇЦЬКА КАТЕДРА, 359 Брум вул., НЬО ЙОРК, Н. Я.
ЗАПРОШУЄМО ШАНОВНЕ ГРОМАДЯНСТВО НА

ХРАМОВЕ СВЯТО

яке відбудеться

дня 10-го червня 1979 р. в день Св. Трійці

В суботу, 9-го червня 1979 р., о год. 6-й веч.

УРОЧИСТА ВСЕНІЧНА

В неділю, 10 червня 1979 р., о год. 10 ранку

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ

з ВЕЧІРНЕЮ

та КОЛІНОПРИКЛОННИМИ МОЛИТВАМИ

Після Служби Божої відбудеться

СВЯТОЧНИЙ ОБІД в заряді СЕСТРИЦТВА та КОНЦЕРТ

у виконанні КАПЕЛИ БАНДУРИСТОК ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ та КАТЕДРАЛЬНОГО ХОРУ
під диригентурою ВАЛЕНТИНИ НАПІВАЙКО, акомпаніатор ХРИСТИНА КАРПЕВИЧ.

Настоятель Свято-Троїцької Катедри
Протопресвітер А. СЕЛЕПИНА

ПАРАФІАЛЬНА РАДА
СЕСТРИЦТВО ім. СВ. ОЛЬГИ
БРАТСТВО ім. СВ. ВОЛОДИМИРА

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛУБ в НЬО ЙОРКУ
136 Друга Авеню, 2-й поверх
(ДІМ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ)

П'ятниця, 8-го червня 1979 року, о годині 7:30 веч.

ЮЛІЯНА ОСІНЧУК

„МОЯ ПОДОРОЖ ПО ОСТРОВАХ ГРЕЦІЇ“

Розповідь ілюстрована прозірками.

Жалобний Вечір в пошану сл.п. ген. Павла Шандрука

Дня 25-го березня ц.р. відносно української традиції у 40-й день по смерті сл.п. генерала Павла Шандрука, громада Метрополі Нью-Йорку та околиці відзначила його пам'яті жалобною Панахидою та святковим вечором. Головна Управа Братства кол. Вояків 1-ї УД УНА подала про влаштування цих жалобних відзначень, щоби в цей спосіб віддати честь колишньому командирові Української Національної Армії та визначеному, заслуженому патріоту.

Панахиду, зараз по Богослуженні, о год. 12-й вполудне, в українській католицькій церкві св. Юрія, у неділю, 25-го березня ц.р., відслужив о. д-р Володимир Гавлич. На панахиді у вищій виповненій людми церкві зорганізовано та масово взяли участь організації молоді — СУМА та Пласт — з прапорами, які всі комбатантські організації — ОБВУА, Українсько-Американські Ветерани Католиків, Українсько-Американські Ветерани, Т-во Вояків УПА ім. ген. Тараса Чупринки та Об'єднання кол. Вояків УПА. Колишні вояки 1-ї УД УНА, зорганізовані у Братства, теж взяли численну участь у святкуваннях. Усі Станції Братства на Сході ЗСА — Нью-Йорк, Ньюарк, Філадельфія, Гартфорд, як рівнож і Головна Управа та Крайова Управа ЗСА своєю організованою участю віддали поклін їхньому Начальному Командирові. Хор „Думка“ під дирижуванням проф. М. Нечая своїм могутнім відвінчанням Панахиди причинилися до звеличання Покійного.

Жалобний вечір відбувся цього ж самого дня о год. 4-й в приміщенні Українського Конгресового Комітету. Програмою Вечора проводив заступник голови Братства Роман Данилюк. Він привітав гостей — віцепрезидента СКВУ мгра І. Базарку, президента Українського Братського Союзу І. Олексина, представника УНС, головного контролера цієї установи проф. І. Телюка, голову Об'єднаного Комітету міста Нью-Йорку С. Івашкова, голову Т-ва „Самопоміч“ адвоката Р. Гуглевича, представника Пласту Д. Косовича та всіх інших організації. Привітав він також усіх комбатантів, які взяли участь у Панахиді, а зокрема командира Українсько-Американських Ветеранів Б. Безжоравного та голову Координаційного Комбатантського Комітету Нью-Йорку полковника В. Стека.

По вшануванні пам'яті

Генерала хвилюючою мовляв, Р. Данилюк попросив до слова голову Головної Управи Братства кол. Вояків 1-ї УД УНА д-ра Р. Дзюньковського, який злілюстрував життєвий шлях сл.п. Генерала, підкресливши багато фактів — досі ширшому загальному мало-відомим. Сл.п. генерала Павло Шандрук від 1916 року, коли він вперше зустрінувся із організацією українським самостійним рухом, всеціло посвятив своє життя Ідеї Самостійної України. Як професійний вояк, він добре розумів значення збройних сил та потребу вишколу професійних старшин і щоби він присвятив багато зусиль навіть у таборі інтернованих. Сл.п. Генерал був прикладом самопосягати та глибокого почуття обов'язку, доказом чого була його згода стати командиром Української Національної Армії та очолити Український Комітет у дуже невідрадних обставинах.

Відтак промовляв М. Цюлько. Він відчитав споминок свого брата Романа Цюлька, ад'ютанта Генерала у кінцевих стадіях 2-ї світової війни. М. Цюлько в той же час був офіцером зв'язку при Генералові. З їхніх спільних споминок можна було вичити пошану до покійного Генерала, його рішучості та твердості волі.

Полковник В. Стек у промові підкреслював, що сл.п. Генерал боровся не за уярмлення інших, але за визволення свого народу з неволі. Його життєвий шлях може бути прикладом для молодих військовиків українського походження в армії ЗСА.

Мгр І. Базарко, віцепрезидент СКВУ, представив сл.п. Генерала, як людину твердого характеру і віри, людину шляхетну, вироку, ідеаліста, який все віддав для Ідеї. Його життєвий шлях — сказав мгр І. Базарко — був подібний до снігової бурі, що шаліла в день його похорону.

Крайовий командир Українського - Американських Ветеранів Б. Безжоравний згадав, що вкладам покійного Генерала в Українську історію гордіться також і українсько-американські ветерани.

Про участь сл.п. Генерала у визвольних змаганнях пише історія. Його товариш по зброї — співчасник цих подій з огляду на поважний вік не могли бути присутніми та поділитися своїми споминами про нього на цьому Жалобному Вечорі, який був скромною даниною для вшанування його світлої пам'яті.

Р.Г.

Пам'яті бойовика Володимира Попадюка-Дзюнька-Гуртака

Сл.п. Володимир Попадюк-Дзюнька-Гуртака

Один за одним відходять у засвіти колишні члени Української Військової Організації. Тане „стара гвардія“, як сніг від весняних сонцем. Ще тільки три члени колишнього командного й складу лишилися при житті — двома з них повише вісімдесятки — і не довго вже їм топтати ряс. Одним з тих, що покинули нас минулого року, щоб стати до останнього апелу в потойбічному світі, був Володимир Попадюк із Чикаго.

Хто міг би подумати, що цей веселий, завжди готовий до розмови й до жартів, приємний і бажаний у кожного товариш „Дзюнька“, в якого, здається, не було ворогів і кожен міг стати йому приятелем — це член грізної колись революційної організації, та ще й не абиякий.

Народився він 7 травня 1901 року в містечку Хоросткові на Поділлі. Але все його раннє життя зв'язане з Коломиєю, куди переїхав він у дитинстві, там покинув середню школу і там ставив перші кроки в революційно-визвольній діяльності. Там захопив його листопадові дні 1918 року і він, як багато його ровесників, просто за шкільної лавки пішов до українського війська. Після поспільного початкового вишколу прилучився до артилерійської частини, перебував у ній кілька місяців на фронті під Львовом, звідти завернуло його назад до Коломиї, до старшинської школи, що її не довелося йому закінчити, бо в міжчасі Українська Галицька Армія відступила за Збруч.

Покуття з Коломиї зайняла на якийсь час румунська армія. Дехто з українських вояків проредів в перших днях за Збруч, дехто переступив чеську границю. Дзюнька належав до більшості, що не хотіла покидати Коломию, і з неї в короткому часі постали перші кадри Української Військової Організації під проводом першого Окружного Команданта сотника Івана Ревюка.

Підліплі життя кипіло. Ціле Покуття підготувалося до повстання, в оперті на Карпати, де навіть створилися на короткий час з.в. тугульська республіка. Дзюнька, що тим часом докінчував гімназійну науку, пірнув з головою в ту роботу: акція проти перепису населення, проти неправдописаних виборів до варшавського сейму (в ній убито колишнього посла з радикальної партії, Лаврука, що вилонився з-під національної солідарності й самотужки кандидував у вибори), велика саботажна акція восени 1922 року. Не багато вже тих, що пам'ятають невеликого але повного енергії та юнацького запалу Дзюнька з тих часів. Все те далекі й забуте тепер, але тоді горіли серця, палали душі, всі ждали поклик до зброї, що не прийшов, бо історичні обставини склалися несприятливо.

Але роздуманий огонь не погас, революційна діяльність зійшла в глибше підпілля. Дзюнька бачимо в розгарті боротьби за тайний український університет у Львові — він там був студентом політехніки — в організаційній і фінансовій роботі. Зокрема він виявляв себе активно в чинному поборюванні тих, хто зламав бойкот польських вишуків шкіл.

Настали інші часи, прийшли інші люди, змінилися обставини. УВО реорганізувалася, сперлася на менші, вибрані кадри і з військової перейшла на революційну роботу. В ній не могло забракнути Дзюнька — він став членом бойового й відділу у Львові. Назвемо — студент філософії у Львові, а тайно — бойовик УВО, що вербував для неї нових членів, заправляв їх до чинної боротьби. Та й сам брав участь у ній. Після нападу на поштовий уряд при вул. Глибокій у Львові арештовано його разом з кількома іншими учасниками, він виховувався звідти завдяки неймовірному щастю. Це йому доручено підготувати велику акцію поборювання Східних Торгів у Львові 1929 року. Величезна хвиля арештів після неї загорнула й Дзюнька. Він

перейшов жалюгідні поліційні тюрми* у львівських казатках, став перед судом присяжних весною 1930 року знову всімхнулося йому щастя — був один з небагатьох, що вийшли на волю.

Якнебудь конспіративна робота була вже для нього неможлива і приносила б тільки шкоду організації. Дзюнька перекинувся на господарський, відтинку сусільного життя, з трудом пробивався крізь перешкоди, що їх ставила політична поліція, яка не могла йому забути, що він вирвався з її кігтів. Ніде не загірив довіри місця, звідусіль виргизали його поліційні інтервенції. Кінцевим знайшов він пристановище в м'ясоперібному промислі, виробився в ньому на фахівця, і до війни, та й у війні якийсь час** працював у м'ясоперібному відділі Центросоюзу у Львові.

У кравківському періоді еміграції 1939-1941 теж був чинним в організації. УВО вже не діяла, замість неї прийшла ОУН з широким політичним діяльністю. Політика не манила до себе Дзюнька, від 16 року життя він звик до бойової роботи. Але, коли прийшлося рятувати ОУН в часі розбрату 1940 року, Дзюнька належав до тієї бойової п'ятки, що спільнувала, організувала й перела перероблення організаційних домівок, магазинів, друкарні, архіву й каси для Проводу Українських Націоналістів.

На еміграції виявляв себе Дзюнька у суспільному секторі — належав до ОДВУ в Чикаго, працював у кооперації, з якою мав давній ще чималий досвід. Останніми роками хвороба віддіху його організм, початки якої виводилися з часів поліційного тортур і перебування в тюрмі, не дозволяла йому навіть з мешканцями виходити. Одне з останніх хвилин не покидало його зацікавлення справами, для яких віддав найкращі роки своєї молодості. Там і згас, у далекому Чикаго 14 грудня 1977 року, і чужі, не рідні Коломиї дзвони супроводжали його на вічний спочинок...

Відійшов один з тих, що перші відновили чинну, збройну боротьбу з ворогами українського народу, коли не стало регулярної його армії. Схилив наші голови перед пам'яттю доброго друга і широго товариша. Пам'ятаймо самі й передаймо це нашим дітям і внукам, що завдяки таким, як Дзюнька-Гуртака та його колись старшим, а тепер молодшим товаришам тієї боротьби, ніколи не згасне в народі бажання волі.

Відійшов один з тих, що перші відновили чинну, збройну боротьбу з ворогами українського народу, коли не стало регулярної його армії. Схилив наші голови перед пам'яттю доброго друга і широго товариша. Пам'ятаймо самі й передаймо це нашим дітям і внукам, що завдяки таким, як Дзюнька-Гуртака та його колись старшим, а тепер молодшим товаришам тієї боротьби, ніколи не згасне в народі бажання волі.

* Гл. про те ближче в книжці Зіновія Книш п.н. „Справа Східних Торгів у Львові“, „Срібна Сурма“, Торonto 1965. Виступав він там під назвою Володимир Гуртака — це його псевдо з того часу.

** В перших тижнях польської окупації у Львові, у м'ясоперібному відділі Центросоюзу знайшли собі захист багато членів ОУН. З них був створений львівський центр ОУН.

Зіновій Книш

ПОШУКУЮ ПОМЕЩАННЯ в Асторії 2- або 3-кімнатне (на одну особу) Телефонувати вечорами — (212) OL 1-0688 в день (212) 227-4125

ВІДБУВСЯ ХУП З'ІЗД...

(Продовження зі стор. 1)

(мгр О. Рожка), ГУ ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ (ред. І. Білинський і М. Нестерчук), ТУ-ІА (інж. Б. Мак), ГУ ТУСМ (А. Прятка), Фондаци УВУ (проф. д-р П. Гой), НТША (д-р О. Соколішин), Т-ва УПА з Канади (П. Мишак), УНП (В. Мазур), СУБ і УВС з Англії (Я. Деремента), СКВУ і УКА (М. Чирешинський), Централі Українських Кооператив (інж. Р. Бігун), ГУ СУМ-А (М. Фурда), Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Відділ УКА (ред. В. Левенеч), Об'єднання колишніх Вояків УПА (Ол. Біленький, О. Левичинський, І. Дмитрик), Дім ОУ-ВФ (мгр І. Винник), О. Р. УНС (М. Хоманчук) та багато інших представників місцевих організацій та установ. Деякі представники виголосили короткі усні привітання. Присутні з особливу увагою вислухали привітання мгра Слави Стецько, керівника Бюра ЦК АБН і редактора журналу „АБН Кореспонденс“. На З'їзд насліді також письмові привіти, які були відчитані в діловій частині. Валентин Мороз надіслав З'їздові телефонічне привітання, не маючи змоги бути присутнім особисто.

У мистецькій частині Вечірки виступили: Ансамбль Бандуристів при Станції 1 УД УНА в Ньюарку під керівництвом В. Юркевича, солістка хору „Жайворонки“ при ОСУМ-А в Нью-Йорку сопрано Оля Гіряк при аккомпанюванні проф. Л. Стругацького і Іванка Климовська - Язичинська, яка забавляла гостей двома прекрасними гумористичними монологами.

СУК „Провидіння“ УНП і Кредитова Кооператива „Самопоміч“ в Нью-Йорку склали на видання УПА більшість чи менші жертви. Вечірка закінчилась коротким спогодом о. д-ра В. Гавлича, ЧСВВ, з перебування у Відні і зустрічі із совєтським вояком та подякою організаторів усім тим, які чинилися спричинилися до цієї наскрізь успішної вечірки, що її влаштувано з нагоди ХУП З'їзду Товариства УПА. Відтак змовлено молитву і присутні відспівали національний гімн. Пізніше під час неформальної частини, учасники знайомилися, співали українських пісень, гурторили, немов не бажуючи розставатися один з одним.

РОДИНИ ЗВІЛЬНЕНИХ...

(Продовження зі стор. 1)

на позитивне поладження цієї справи.

Минулого тижня президент Картер, займаючи становище до справи злук, заявив на пресовій конференції, що совєти раніше такі погодилися дати дозвіл родинам п'ятиох дисидентів на виїзд за кордон без жадної зупинки і перепон. Президент висловив при тому переконання, що злук родин наступить у скорому часі. Представники ам-

басиди ЗСА в Москві заявили, що вони не мають інформації як далеко зайдла процедура виїзду родин інших дисидентів. „Деякі покінули вже Совєтський Союз“, — заявили представники амбасад, маючи на увазі мабуть родину Едуарда Кузнецова, яка ще перед ним виїхала до Ізраїля. Про виїзд родин Валентина Мороза і Марка Димітіца покищо немає жадної вістки.

Союзяка, Кергонксон. У днях 9 і 10 червня 1979 р. відбувся на Оселі УНСоюзу Союзів великий З'їзд колишніх учасників та учнів українських шкіл Перемишля і колишніх мешканців Перемиської Землі. З'їзд присвячується 90-річчю існування української гімназії у нашому Княжому Перемишлі.

Про українські школи доповідатимуть: п-і Галина Загайкевич-Мельничук, Ірина Левицька, проф. Ю. Яремкевич і д-р М. Прокоп. У мистецькій частині візьмуть участь квартет „Каравана“, співочий ансамбль „Промінь“ під проводом проф. Б. Волянської, інж. О. Солтиски-Гриць Мотика, Євген Колідій, а після вечірки — Перемиські Вечерниці з танцями.

У неділю, 10-го червня 1979 р. — Свята Літургія у місцевій Церкві в наміренні українського народу, а зокрема українців у Польщі.

Будівельний матеріал з України „удостойся“ реставрувати підвір'я Кремля

Рівно. — Київська „Радянська Україна“ інформує, що тут колектив „Рівношляхбудматеріал“, який отримав державний знак „Якості“ за свою добру продукцію, „удостойся“ реставрувати підвір'я Кремля. Рівношляхбудматеріал, який отримав державний знак „Якості“ за свою добру продукцію, „удостойся“ реставрувати підвір'я Кремля. Рівношляхбудматеріал, який отримав державний знак „Якості“ за свою добру продукцію, „удостойся“ реставрувати підвір'я Кремля.

Рівношляхбудматеріал, який отримав державний знак „Якості“ за свою добру продукцію, „удостойся“ реставрувати підвір'я Кремля. Рівношляхбудматеріал, який отримав державний знак „Якості“ за свою добру продукцію, „удостойся“ реставрувати підвір'я Кремля.

КУРАТОРІЯ ФОНДУ для ВИДАННЯ ЛІТЕРАТУРИ СПАДЩИНИ БОГДАНА КРАВЦЕВА ПРИЙМАЄ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВУ

БОГДАНА КРАВЦЕВА ПЕРШИЙ ТОМ — поема збіра поетичної творчості — вже появилася друком і є в продажу. ДРУГИЙ ТОМ — науковий літературознавчий праця — готовий до друку. ТРЕТІЙ ТОМ — публіцистична творчість в обороні української культури і літератури перед нищенням і фальсифікацією з поновленням Батьківщини — у підготовці до друку.

Чек виставити на: В. KRAWCIV PUBLISHING FUND Замовлення, передплату і пожертву виставити: В. KRAWCIV PUBLISHING FUND c/o Ullana M. Diachuk Ukr. Natl. Assn. Inc. 30 Montgomery Street, 3rd Floor Jersey City, N.J. 07302

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі с тор. 2)

У першій частині маємо 17 розділів: Перший розділ називається „Українська військова формація в роках 1939-1941“, а останній „Капітуляція Німеччини і кінець війни“. Ця перша частина має 186 сторінок. У другій частині надруковані дуже цікаві документи (ст. 187-304) і численні світлинки (ст. 305-336). Показник імен вміщений на сторінках 337-348.

Хто цікавиться історією нашої боротьби за волю України, і хто думає, чи думає над тим, чи треба було організувати своє власне військо під час Другої світової війни, подібно, як це було під час Першої світової війни, коли вдалися були Українські Січові Стрілки, той повинен собі прочитати книжку Романа Крохмалюка про Український Дивізію. Сам автор не вирішує цієї справи, дуже важливої в нашій найновішій історії. Він пише так:

„Значення створення Дивізії „Галичина“ в 1943 році, яке супроводило палка пропаганда „за“ і „проти“, зуміють оцінити безпристрасно й об'єктивно мабуть щойно майбутні покоління. Але вже сьогодні можна спокійно ствердити, що в Дивізії збереглася поважна кількість української національно свідомої та інтелектуальної молоді, яка на еміграції відіграла поважну роль у розбудові національного життя у країні їхнього поселення. І далі автор пише, що „в порівнянні зі стратами, які поніс український нарід на рідних землях після поновної більшовицької окупації, страти Дивізії „Галичина“ відсотково були не такі вже великі“. І-ша Українська Дивізія УНА створила „чергове звено“ в ланцюгу боротьби „за нарід свій, за волю України“.

Цікавий „Протокол“ засідання Військової Управи в Мюнхені в дні 27-го серпня 1947, на якому були присутні 16 осіб (між ними ген. П. Шандрук і професор В. Кубійович), і на якому порушувалося всі проблеми, що виникають у зв'язку з Дивізією.

Не менш цікава „Заява“ професора д-ра В. Кубійовича американській окупаційній владі в Німеччині в справі цієї Дивізії.

Хто прочитає цю книжку, знайде в ній багато такого, про що досі не знав.

ШАРПЕ (201) 399-7800

Realtor 825 Sanford Ave., Nwk

Ньюарк, Н. Дж. ЛЮКСУС - ДОХІД 4 род., Ivy Hill/Maplewood line, ультр. модер., 6 кімнат від власника + 3 мод. 4 кімн. апартаменти, мур. фронт, нове газ. опалення для кожного апартамента, вікни, підвал з кухнею, площа 50' x 120', в добром стані, гараж на 4 авта, добра інвестиція.

ШАРПЕ (201) 399-7800

Realtor 825 Sanford Ave., Nwk

АСТОРІЯ, Н. Я. Місячні збори Б-ва св. Миколая — 5 Відд УНС, о год. 5:30 веч. в церковному приміщенні при 37-09 31-й Авеню. На останніх передважних зборах будуть порушені, крім звіту уряду, важливі справи. Просимо прибути і вивіряти вкладки. — В. Левенеч, пресд., М. Хоманчук, секр.

РІЗНЕ

CABINET MAKER

Exp. and kitchen cabinet and formica work. Please do not call. Apply in person.

575 Hempstead Turnpike Elmont, N.Y. (516) 473-3040

20,000 КНИЖОК У МОЇЙ СТОДОЛІ

Це брошури, що давно наші писали, видавали і читали. Цікаві, але каталога на них роботи не оплатиться. Продаю 50 штук за \$10.00 (два долари на пересилку).

Хто до мене приїде і купити 3 галони майового меду за \$39.00, книжки дістануть даром. Мед з акції і малинового цвіту. Кличте (201) 327-8072. Книжки можете оглянути і купити в Сурмі, 11 Е. 7-ма вул., Нью-Йорк, Н. Я. 10003. Купити, не купити, прийти, не прийти, прийде до мене паску можете. Приїдьте з дітьми, нехай послушають чудову музику бджолок. М. Сурмач.

APKA — в НЕДІЛІ ЗАКРИТА в місяцях: ЧЕРВНІ, ЛИПНІ і СЕРПНІ.

Найкраще місце на прийняття банкетів, ім'я, хрестини, то-варські зустрічі, поминки і на всі нагоди —

HOLIDAY INN of Somerville

US Route 22 (E. Bound) BRIDGEWATER, N.J. 08807

• Тел. (201) 526-9500, в укр. мові (201) 526-1866

• Власник українців та під українським жарядом.

ПАМ'ЯТНИКИ

з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Баянд Бруку і св. Духа — відома соціальна фірма

K. M. KARDOVICH

CONSTANTINE M. KARDOVICH CYPRESS HILLS MONUMENTS

800 Jamaica Avenue Brooklyn, N.Y. 11208 Tel.: (212) AP 7-2322

Відкрито в кожний день, в суботу, включно, від 9-5 по полудні, в неділю 10-4 по пол.

На бажання і для вигоди клієнтів, радо заїдемо до Вашого дому з проектами і порадами.

• HELP WANTED •

ПОТРІБНО ПЕКАРЯ, ПОМІЧНИКА ПЕКАРЯ І ПРИВАРИЛЬНИКА для санітарної чистоти.

Добра платня і бенедити, постійна праця. Голосисті особистості. Spudnuts, 146 Haynes Ave. (United Air Lines Building), Newark, N.J. 07114. Англійська мова неконечна.

• РОЗШУКИ •

Пошукується дочка і сина СЕРБІЯ ФЕДЬКА Із Пулгуса СЕРБА МАРИЯ ФЕД., 1923 р. нар. СЕРБА ВОЛОДИМИР ФЕД., 1925 р. нар.

Під час німецької окупації були заборані до Німеччини на працю. Розшукує їх обох — син і його сестри Ірени — Войтів Емілья Михайлович, який проживає в с. Пулгус, Золочівського району, Львівської області. Хто знає би про них, або вони самі, прошу писати на адресу:

M. Nakoneczny, 228 Ann St. Phoenixville, Pa. 19460

• REAL ESTATE •

Ірвінгтон, Н. Дж. 1-ше ОГОЛ. \$35,900

Горіш Ірвінгтон, великий дім colonial, 3 спальні, вітальня з правдивим каміном, фор. ідеальна, велика кухня, відокремлена площа, на-пів викинений підвал, гараж, догідне положення.

Maplewood line SHARPE (201) 399-7800

Realtor 825 Sanford Ave., Nwk

Ньюарк, Н. Дж. ЛЮКСУС - ДОХІД 4 род., Ivy Hill/Maplewood line, ультр. модер., 6 кімнат від власника + 3 мод. 4 кімн. апартаменти, мур. фронт, нове газ. опалення для кожного апартамента, вікни, підвал з кухнею, площа 50' x 120', в добром стані, гараж на 4 авта, добра інвестиція.

ШАРПЕ (201) 399-7800

Realtor 825 Sanford Ave., Nwk

ПЕТРО ЯРЕМА

УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 East 7th Street NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS AIR CONDITIONED

Обслуговування ІЛІПА І ЧЕС